

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ, рођен 1960. у Врбасу. Дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду. Пише поезију, прозу и књижевну критику. Заступљен је у тридесетак антологија, хрестоматија и зборника поезије код нас и у иностранству. Добитник је више књижевних награда. Књиге песама: *Зиџурајџ*, 1986; *Појик или чуј*, 1990; *Нема вода*, 1994; *Оскудно време*, 2016; *Лавиринџ / Лабиринџ* (двојезично, на руски превео Андреј Базилевски), 2017; *Нејоновољиви код*, 2018; *Арајски кајричо*, 2020; *Chudorlavý čas a iné básne* (на словачки превеле Ана Вршкова и Зденка Валент Белић), 2021; *Кафкино мајурско огело*, 2021; *Траварев наследник*, 2021.

ВЛАДАН БАЈЧЕТА, рођен 1985. у Босанској Крупи, БиХ. Дипломирао на групи за српску и општу књижевност на Филолошком факултету у Универзитета у Београду („Поезија Владана Деснице“), где је завршио мастер („Проза Стевана Раичковића“) и докторске студије („Књижевно дјело Борислава Михајловића Михиза“). Бави се савременом српском књижевношћу и теоријом књижевности. Објављена студија: *Борислав Михајловић Михиз – кријичар и йисац*, 2021.

ДРАГАНА БОШКОВИЋ, рођена 1980. у Новом Саду. Дипломирала и магистрирала на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се проучавањем српске књижевности 19. и 20. века, посебно фантастиком, народном и постмодерном књижевношћу. Пише есеје, студије, кратке приче и књижевну критику. Књига приповедака: *Фауноменологија*, 2008. Студија: *Моћ фанџасџике – фанџасџика у џрозном и драмском сџваралаџџиву срџској реализма*, 2018.

СЛАВИЦА ГАРОЊА, рођена 1957. у Земуну. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и књижевнотеоријске студије, бави се српском народном књижевношћу са подручја Славоније, посебно Западне, и историјом српске женске књижевности. Објављене књиге: *Под месечевим луком*, роман, 1992; *Девеџа кућа*, приповетке, 1994; *Исџоведање џиџцине*, песме, 1996; *160 џодина Трџовачке џколе у Беоџраду (1843–2003)*, споменица, 2003; *Из сенке – кријџике, оџлеги и мали есеџи*, 2003; *Мој џредак је*

дрво, песме, 2007; Изидина койча и друје ђриче, 2013; Жене ѿворе – разѿвори са књижевним савременицама једној сѿолећа, интервјуи, 2013; Повраѿак у Аркадију, роман, 2014; Парусија, ѿласови исѿод ѿаѿраѿи, роман, 2018; Из сна у сан – дневник Ленке Дунђерски, приповест, 2020. Монографије, студије, огледи и антологије о народној и женској књижевности: Народне ѿесме Славонске ѿранице, 1987; Анѿолоѿија срѿске народне лирско-еѿске ѿоезије Војне Крајине, 2000; Срѿско усмено ѿоеѿско наслеђе Војне Крајине, 2008; Жена у срѿској књижевности, 2010; Од Царѿрада до Будима – асѿекѿи срѿској усменој ѿесниѿѿива, 2014; Срѿска књижевна Крајина – од баѿѿине до еѿзодуса, 2015; Врѿ ѿајни: анѿолоѿија срѿске женске ѿриѿовеѿке до 1950, 2016; Врѿ наде: анѿолоѿија срѿске женске ѿриѿовеѿке од 1950. до данас, 2017; Жена и идеолоѿија у срѿској књижевности, 2017; Анѿолоѿија срѿске лирске народне ѿоезије Крајине, 2020.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Криѿичареви ѿарадокси, 1980; Срѿски надреализам и роман, 1980; Пјесник „Паѿеѿѿике ума” (о ѿјесниѿѿиву Павла Поѿовића), 1983; Традиѿија и Вук Сѿефановић Караѿић, 1990; Хазарска ѿрзма – ѿумачење ѿрозе Милорада Павића, 1991; Књижевни ѿѿледи Данила Киѿа, 1995; Кроз ѿрозу Данила Киѿа, 1997; О ѿоезији и ѿоеѿици срѿске модерне, 2008; Иво Андрић – мост и жрѿива, 2011; Иван В. Лалић и ѿемачка лирика – једно инѿерѿекѿѿуално исѿраживање, 2011; Милуѿин Бојић ѿјесник модерне и вјесник авангарде – о ѿоезији и ѿоеѿици Милуѿина Бојића, 2020. Приредио више књига српских писаца.*

ЉИЉАНА ДРАЖИЋ, рођена 1967. у Новом Саду. Дипломирала и мастерирала на Катедри за српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Запослена у Матици српској. Пише радове из књижевне историје и теорије, као и књижевну критику, објављује у периодици.

ДУШАН ИВАНИЋ, рођен 1946. у Грубачевом Пољу код Грачаца, Хрватска. Књижевни историчар, есејист, бави се епохом српског реализма и романтизма. Објављене књиге: *Срѿска ѿриѿовеѿѿка између романтике и реализма, 1976; Забавно-ѿоучна ѿериодика „Јавор” и „Сѿражилово”, 1987; Модел књижевној ѿовора, 1990; Срѿски реализам, 1996; Књижевности Срѿске Крајине, 1998; Основи ѿекѿѿолоѿије, 2001; Свијет и ѿрича, 2002; „Сѿармали” Јована Јовановића Змаја (студија и избор текстова), 2005; Ка ѿоеѿици срѿској реализма, 2007; Оледи о Сѿерији, 2007; Књижевна*

периодика српског реализма, 2008; *Врела у врлети – о књижевној баштини Срба у Хрватској*, 2009; *Ка језици српске поезије – ирепеди и студије*, 2011; *У мајници приче – о дјелу Јована Радуловића*, 2013; *Зашто читати Досијеја? – Досијеј Обрадовић и српска култура*, 2015; *Дојај и прича – српска мемоарско-аутобиографска проза*, 2015. Приредио више књига српских писаца (Сима Милутиновић Сарајлија, Ђура Јакшић, Ђорђе Марковић Кодер, Милош Црњански, Бранко Радичевић, Лаза Костић, Симо Матавуљ, Милован Видаковић, Доситеј Обрадовић, Вук Стефановић Караџић...) и антологија.

ТОМИСЛАВ КРСМАНОВИЋ, рођен 1936. године, писац и борац за људска права, члан Удружења књижевника Србије. Завршио је Економски факултет у Београду (1963) и постдипломске студије из истраживања друштва и тржишта при Католичком институту за високе комерцијалне студије (1969) у Бриселу, Белгија. Писац више књига, објављује у часописима у земљи и иностранству, добитник неколико признања.

РОСИЦА КУНЕВА, рођена 1962. у Софији. Дипломирала је на Филолошком факултету Универзитета „Св. Климент Охридски” и радила као професор бугарског језика и књижевности. Преводи са српског, руског и немачког језика. Ради као преводилац, консултант и уредник у више издавачких кућа. Члан је Словенске академије. Поезију пише од школског узраста, објављивала је у књижевним новинама и часописима. Њене песме преведене су на српски и руски језик. Године 2018. изашла њена књига *Склониште за несанице*. Дипломирала је и на Монтесори педагогији и терапији у Минхену и постала први специјалиста из те области у Бугарској. Објавила је бројне чланке и научне публикације у Бугарској и иностранству. Живи и ради у Софији. (В. Х.)

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Лейтмотивација за синализам – иулсирање синализма*, 2016; *Трајом бисерних минђуша српске књижевности (ренесансности и барокности српске књижевности)*, 2018. Књига песама: *Без длаке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Лейојиса Мајнице српске*, а од априла 2012. је председник Мајнице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Желудац*, 1983; *Земљојис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хой*,

1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Поштајник*, 2007; *Светилник*, 2010; *Камена чшенија*, 2013; *Чшенија* (избор), 2015; *Машични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Олгедала Ока Негремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Испраћа је у шоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Лейшимаџија за бескућнике. Српска неоавангардна поезија – џоеиички идентитет и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Испраћа џредака – искушења колективної и индивидуалної ојсианка*, 2018; *Њеџевски џокреј ошџора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора Српске енциклопедје, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ, рођен 1959. у Краљеву. Пише поезију. Књиге песама: *Пођрещна џроноза*, 1991; *Мајка*, 1994; *Тушин и још 50 џесама*, 1998; *Језик увелико*, 2000; *Тачни сшхови*, 2001; *Сушши џослови* (изабране и нове песме), 2002; *Неђе близу*, 2003; *Друи неко*, 2005; *Овај свеи*, 2009; *Неумерени рад џодина* (избор), 2011; *Талас*, 2012; *Надмоћ метафоре / Suprématie de la métaphore* (двојезично), 2012; *Улазак*, 2014; *Звездано џоле / Свездено џоле* (изабране и нове песме, двојезично), 2014; *Усион*, 2017; *Деше*, 2019; *Најлеише вешшине*, 2020.

МАРКО НЕДИЋ, рођен 1943. у Гајтану код Лесковца. Пише прозу, огледе, студије, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Кућа у џољу*, приповетке, 1970; *Маија џоеишке џрозе. Сшудија о Расику Пеишовићу*, 1972; *Нова крииичка ођредељења*, 1973; *Писци џосле I свеишкој раиша као крииичари*, 1975; *Сшара и нова џроза. Олгеди о српским џрозаисшима*, 1988; *Крииика новој сшила*, 1993; *Основа и џрича – олгеди о савременој српској џрози*, 2002; *Проза и џоеишка Мирослава Јосића Вишњића*, 2008; *Сшилска џреишшања – сшудије и олгеди о српској џрози друе џоловине XIX и џрве џоловине XX века*, 2011; *Између реализма и џосшмодерне – сшудије и олгеди о српским џисцима друе џоловине XX века*, 2012; *Повраиак џричи – олгеди о савременој српској џрози*, 2017; *Чарање и џлеише џриче – олгеди о савременој српској џрози*, 2017; *Трајно и џролазно – крииике и есеји о српској књижевности и култури*, 2018. Приредио више књига.

САРА НЕМАТ, завршила основне студије Србистике (2018) и мастер студије Филологије (2019) на Филозофском факултету Универзитета у Нишу, где је тренутно на докторским студијама. Запослена је у Гимназији „Светозар Марковић” у Нишу. Члан је Међународног центра за православне студије, Центра за црквене студије, Центра за савремена филолошка проучавања младих истраживача и сарадник Одељења за светосавске студије.

МИЛИСАВ САВИЋ, рођен 1945. у Власову код Рашке. Пише приче, романе, есеје и студије, бави се књижевном историјом и преводи с енглеског и италијанског. Књиге пропедака: *Бујарска барака*, 1969; *Младићи из Рашке*, 1977; *Ујак наше вароши*, 1977; *Пролазе ли возови Ибарском долином* (избор), 2001; *Љубавне приче једној шејриље*, 2007. Романи: *Љубави Андрије Курандића*, 1972; *Тойола на тераси*, 1985; *Ћуј коминијској војводе*, 1990; *Хлеб и сирах*, 1991; *Ожљивци ишине*, 1996; *Принц и српски сисајел*, 2008; *Чварчић*, 2010; *La sans pareille*, 2015; *Доктора Валентина Трубара и сестре му Симонетте њовест чудноватих долађају у Србији*, 2018; *Пейео, њена, џајат*, 2020. Књижевно-историјске студије: *Устаничка проза*, 1985; *Сећање и рај*, 2009; *Долина српских краљева*, 2014. Мултижанровске књиге: *Фусностиа*, 1994; *30 јулс 18*, 2005; *Римски дневник, приче и један роман*, 2008; *Љубавна њисма и грује лекције*, 2013; *Мали ѓосар креативној њисања*, 2015; *Ејска Србија*, 2017; *Од Чамјар бара до касине Валадије*, 2018; *Бандит и професор – њинтервјуи Милисави Савића*, 2020. Аутор је лексикона *Ко је ко – њисци из Јуославије*, 1994, а објавио је више књига превода с енглеског и италијанског и приредио неколико књига и антологија савремених светских и српских прича.

ЈОВАНКА СТОЈЧИНОВИЋ НИКОЛИЋ, рођена 1952. у Ритешићу код Добоја, БиХ. Пише поезију, прозу, огледе, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Звијезда скијача*, 1975; *Тијесно небо*, 1994; *Самоћа руже*, 1995; *Голо сунце*, 1996; *Камен моје крви*, 1996; *Босо биље*, 1997; *Оскоруша*, 2000; *Горка свјејлост*, 2002; *Кључаоница* (изабране и нове песме), 2003; *Облик свјејлости*, 2006; *Мрак од чистејој злања*, 2006; *Тамно око улице*, 2009; *У њрвом лицу*, 2011; *Тринаести сџејеник*, 2014; *Огабрани час* (избор), 2015; *Тренуџак који је измислио ољегало* (изабране и нове песме), 2019; *Сунце њод језиком*, 2021. Студија: *Уџоредни џуџеви (џрикази, ољеди, рецензије...)*, 2018. Књига прича: *Неко је њозвонио*, 2019. Добитница је више награда и признања.

БОЈАН ТАРАБИЋ, рођен 1988. у Прибоју. Дипломирао на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на одсеку за кинески језик и књижевност. Школовао се у Пекингу и Тијенђину (Универзитет Нанкаи). Тренутно је на докторским студијама на матичној катдри. Бави се књижевним превођењем с кинеског језика и научним радом у области кинеске књижевности, а посебно занимање гаји за мањинске језике у НР Кини. Преводилачки опус обухвата трилогију *Беседе о Земљиној џрошлости* (*Проблем џири џела*, *Мрачна шума*, *Крај смрти*) аутора Лију Цисина (прва научнофантастична трилогија у преводу с кинеског на српски језик), романе *Неисџоручена љубав* и *Вечера за џесџоро* списатељице Лу Мин (уврштене у двадесет најбољих младих аутора у Н. Р. Кини),

роман *Талични Лију* једног од најбољих кинеских писаца данашњице Ђија Пингве, превод *Анџиолоџије кинеске њрозе двадесетог века* и преводе кратких прича знаменитих кинеских аутора као што су Лу Сјун, Мо Јен, Џанг Ченгџи, Ду Фу, Ју Хуа и други. Аутор је више кратких прича, ради на завршетку романа првенца.

БРАНКА ТОДОРОВИЋ, рођена 1998. у Добоју, БиХ. Дипломирала је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности. Стипендиста је Фонда „Др Милан Јелић”, Министарства за научнотехнолошки развој, високо образовање и информационо друштво Републике Српске. Пише есеје, критике и приказе, објављује у периодици.

ЈОВАНА ТОДОРОВИЋ, рођена 1997. у Зрењанину. Основне и мастер академске студије завршила је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду. Тренутно на истом факултету похађа докторске студије. Пише есеје, студије и књижевну критику, објављује у домаћој и иностраној периодици.

БОШКО ТОМАШЕВИЋ, рођен 1947. у Бечеју. Књижевни теоретичар, прозаиста, песник и критичар, члан је Европске Академије наука, уметности и књижевности (Париз), члан француског и аустријског ПЕН-а, као и Француског друштва писаца (Париз), те Аустријског савеза писаца (Беч). Важнији теоријски радови: *Бијно њеснићџво*, 1988; *Карџезијански роман*, 1989; *Из искуствџа биџка и џевања. Нацртџ за једну онџолоџију џеснићџџва*, 1990; *Саморазорне џеорије*, 1994; *Бесконачна замена. Фундаментџална онџолоџија као џеорија џоезије*, 1997; *Коначна џеорија књижевностџи*, 2000; *Поезија и миџљење биџа. Књижевнокритички џрисиџуџ џоезији са сџановићџија фундаментџалне онџолоџије*, 2001; *Песнићџџво, књижевна џеорија, еџзисџенција*, 2003; *Бијно џеснићџџво*, 2004; *Галилејевска џоеџика – оџледи о џисању и џеџовим меџафорама*, 2004; *Херменеуџика неџрозираоџ – џеснићџџво, онџолоџија, херменеуџика*, 2006; *Чекић без џосџодара*, 2009; *Оџледи о књижевној џеорији – књижевна џеорија и деридијанска револуција*, 2011; *Проџив књижевне џеорије*, 2011; *Миџљење џисања*, 2012; *Кџија о Ренеу Шару – џесме и оџледи*, 2015; *Марџне књижевне џеорије и сцена џисања – изабрани оџледи (1991–2018)*, 2018; *Орус totum – моје дело и кџнедрале: џоџлед на мој досадашџи џуџи*, 2019; *Бивсџџовање, језик, џесма – џеснићџџво као џуџи сеџања на меџафизику*, 2020. Романи: *Закаснели извещџај једној академији*, 2000; *Нико, ниџде – џриџовесџ археолоџија*, 2012; *Роман о Исаковичу*, 2021; *Предео кроз који се џробијам – џриџовесџ-археолоџија*, 2021. Кџиге песама: *Карџезијански џролаз*, 1989; *Чувар времена*, 1990; *Целан-сџуџије и груџе џесме*, 1991; *Видело жиџка*, 1992; *Свеџлосџи за иској*, 1992; *Понављање и*

разлика, 1992; *Cool memories*, 1994; Утарци, 1994; *Предео с Вишњенцијаном и друје рушевине*, 1995; *Преиспитување извора*, 1995; *План њоврајка*, 1996; *Друја историја књижевности*, 1997; *Разговор у Хајделбергу*, 1998; *Сезона без Госиода*, 1998; *Студија шеснаменја*, 1999; *Числина и присујност*, 2000; *Пусишње језика*, 2001; *Није*, 2002; *Лейо моја језика*, 2002; „*Paul Celan*”, 2002; *Курелук моја незадовољства*, 2004; *Нова узалудност*, 2005; *Археологија прага. Фукоова заоставштина – њоема археологија*, 2008; *Плодови њохода*, 2008; *Архив* (избор), 2009; *Песме од ливовој и баредремовој дрвјеа*, 2009; *Нова узалудност / Erneute Vergeblichkeit*, 2009; *Übungen im Zweifel*, 2010; *Никуг*, 2011; *Früchte der Heimsuchung*, 2011; *Allerneueste Vergeblichkeit*, 2011; *Изабрана њоезија (1977–2001)*, том 1, 2012; *Изабрана њоезија (1976–2011)*, том 2, 2013; *Risse*, 2015; *Заборав који њосијајемо – њесме из ошћенењој живојја*, 2015; *Ведро знање о њоразима*, 2015; *Изабрана њоезија (1975–2017)*, том 3, 2017; *Изабрана њоезија (1975–2017)*, том 4, 2017; *Ја Нико и Молоа*, 2018.

НИКОЛИНА ТУТУШ, рођена 1991. у Руми. Тренутно је на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише студије и књижевну критику, објављује у периодици.

ДРАГОСЛАВ ХАЦИ ТАНЧИЋ, рођен 1938. у Лесковцу. Завршио је Правни факултет. Пише приповетке и песме. Књиге прича: *Тајна црној лука*, 1992; *Смртоносне и друголике њриче*, 1995; *Грчко слово*, 1999; *Масишло нове учености*, 2006; *У славу лажној сведочења*, 2006; *Плесач њанја у ошћавци*, 2009; *Из доњеј свејја љубави*, 2012; *Триљење њриче*, 2016; *Трајање за црном кушњом сна (коначне верзије и нове њриче)*, 2017; *Дојађај у бошњичкој башици*, 2018; *Моје срце њлеще на вејру*, 2019. Књига песама: *За сјас њлаијја*, 2021. Живи у Београду.

ВЕРА ХОРВАТ, рођена 1954. у Смедереву. Историчар уметности, магистрала је на Катедри за историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Радила је у образовању и култури, бави се уредничким и приређивачким радом. Пише (на српском и руском језику) поезију, прозу, есеје, огледе, књижевну и ликовну критику, преводи с руског, енглеског, пољског и бугарског. Аутор је и преводилац преко тридесет књига. Члан је Словенске академије књижевности и уметности, Бугарска, Удружења књижевника и Удружења књижевних преводилаца Србије. Добитник је више националних и иностраних признања и награда за поезију и преводилаштво. Живи и ради у Београду.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском

факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи животи*, 2013; *Мржња, њијатиљство, удварање, љубав, брак*, 2014; *Полеђ са единбурцске сџене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свећу*, 2007; *Мемоари ѡреживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пещчани замак*, 2004; *Црни ѡрини*, 2005; Флен О’Брајен, *На реци „Код две ѡице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исѡод коже*, 2003; *Кица мора ѡасѡи*, 2004; Лиза Скотлајн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреѡи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меѡком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулѡура, конѡракулѡура, усѡон хѡи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

ШИ ТИЈЕШЕНГ (1951–2010) је био писац и есејиста такозване „изгубљене генерације” кинеских стваралаца. После завршетка студија на престижном Тингхуа универзитету 1969. године, за време Културне револуције послат је из родног Пекинга на село у провинцију Шанси, придруживши се тако образованој градској омладини која је подвргнута преваспитавању у сеоским подручјима. У двадесет првој години остаје везан за инвалидска колица после стравичне несреће, догађаја који ће му обележити остатак живота, јер отада па надаље прва асоцијација на Ши Тијешенга биће реч – непокретан. Након незгоде се враћа у Пекинг и идућих десет година ради у фабрици. Славу стиче осамдесетих година објављујући приповетке и есеје дубоко проткане његовим животним искуствима. Деведесетих година објављује низ романа, новела и есеја у којима износи своје ставове о животу, смрти, пролазности и болести. Прослављени режисер Чен Каиге је по његовој новели из 1985. године „Живот као струна” снимео филм *Усѡуѡи ѡевајући* (1992), а „Храм земље”, есеј о истоименом парку, многи критичари сматрају једним од најбољих есеја двадесетог века. (Б. Т.)

НИКОЛИНА ШУРЈАНАЦ, рођена 1995. у Панчеву. Сарадник је у настави на предмету Увод у тумачење књижевности на Учитељском факултету Универзитета у Београду. Пише научноистраживачке студије, радове и критике, објављује у периодици.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ